Влада – Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 121 (621) ♦ Середа, 30 червня 1993 року ♦ Ціна 8 крб.

ВЕЛИКА УКРАЇНА, А ВІДСТУПАТИ НІКУДИ: ПОПЕРЕДУ — РЕФЕРЕНДУМ

ДЕПУТАТИ ВИЗНАЧАЮТЬСЯ: ПРАЦЮВАТИ. МОЖЛИВО, БЕЗ ПЕРЕРВИ

Ранкове засідання 29 червня

Депутати затвердили орієнтовний графік роботи на цей пленарний тиждень. До переліку питань потрапили проекти законів про статус народних депутатів місцевих Рад, про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю (друге читання), про приватизацію незавершеного будівництва, про податок на нерухоме майно громадян, про спеціальну (вільну) економічну зону в Закарпатській області.

(Закінчення на 2-й стор.)

Цитата дня

«Найважче питання, що порушувалося депутатами, — про підвищення цін з 1 липня.

З усією відповідальністю кажу: я не поінформований з цього приводу. Треба дати протокольне доручення просити Президента і Голову уряду на цьому тижні поінформувати, що передбачається у цьому питанні».

Голова Верховної Ради України І.Плющ.

БЕЗ ДОБРОСУСІДСЬКИХ ВІДНОСИН СПОКОЮ НЕ БУВАЄ

Перший день офіційного візиту в Україну Президента Словацької Республіки М.Ковача, який прибув до Києва вчора, розпочався його зустріччю з Президентом України Л.Кравчуком. Після урочистої привітальної церемонії в Маріїнському палаці керівники двох держав провели переговори віч-на-віч.

У другій половині дня М.Ковач зустрівся з Головою Верховної Ради України І.Плющем. Сторони обговорили перспективи розвитку взаємовигідних україно-словацьких відносин, інші питання, що становлять обопільний інтерес. Докладніше про це — в наступному номері.

ДАВАЙТЕ ДРУЖИТИ РЕГІОНАМИ

Як ми вже повідомляли, у Харкові відбулася нарада керівників прикордонних областей України і Російської Федерації.

Відкриваючи нараду на правах господаря, представник Президента України у Харківській області Олександр Масельський відзначив, що прикордонні області обох держав об'єднують єдина історія, спільність долі, багатовікові культурні зв'язки. На території від Брянська до Ростова, від Чернігова до Донецька проживає близько 30 мільйонів чоловік. Понад 80 відсотків жителів прикордонних областей мають близьких родичів по обидві сторони кордону.

(Закінчення на 2-й стор.)

Фотофакт

Як відомо, золото і срібло надходять в Україну з Росії. Саме тому Київський ювелірний завод, виготувавши торік 1 мільйон 200 тисяч різноманітних прикрас, змушений 60 процентів своїх виробів відсилати ... до Росії. Інакше не буде сировини.

Можливо, вихід зі скрутного становища знайде нещодавно створена Асоціація українських ювелірів, що об'єднала 4 ювелірні підприємства Києва, Харкова, Одеси і Львова.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Продиктовано в номер

Як боржнику яму рили

Страшний вибух ледь не стався на Дніпродзержинському ВО «Азот». Напередодні управління магістралей газопроводів знизило тиск усім своїм боржникам. Технологія виробництва така, що при поданні тиску до 8 атмосфер митєво вибухає аміак, а його в цеху накопичується чимало. Трагедії не сталося тільки завдяки пильності оперативного чергового штабу цивільної оборони та обласної комісії з надзвичайних ситуацій. Зараз «Азот» шукає 8 мільярдів карбованців, щоб розрахуватися з постачальниками.

Термінал: облрада — проти

Після того, як Верховна Рада України 18 червня прийняла постанову про погодження місцерозташування нафтоперевалювального комплексу на Чорному морі, пристрасті навколо передбачуваного будівництва не тільки не вщухли, а, навпаки, вийшли, здається, на новий виток. Президія Одеської обласної Ради народних депутатів зробила офіційну заяву, в якій підкреслено, що прийнявши рішення, парламент України «продемонстрував неспроможність у розв'язанні питань, що зачіпають корінні інтереси мільйонів людей...».

До цього облрада, нагадаємо, двічі розглядала на своїх сесіях питання про відведення земельної ділянки (78 гектарів) під берегові об'єкти терміналу, але прохання замовника так і не задовольнила. Оскільки у зв'язку з цим затягувалось оголошення міжнародного конкурсу на спорудження терміналу й саме будівництво, то уряд виніс питання на розгляд парламенту, який і санкціонував будівництво.

Прогноз — на користь Президента

УРП-інформ розповсюдив прогноз Центру «Регіональної інформаційної системи» Інституту прикладних проблем математики і механіки АН України результатів голосування за довіру Президентов на референдумі. Найвищий рейтинг Л.Кравчука у Рівненській області — 81,6 відсотка від числа тих, хто має намір взяти участь у голосуванні. Далі йде Тернопільська область — 73,0 відсотка, Івано-Франківська — 73,0, Київ — 67,0. Найнижчі показники у Криму — 16,2 відсотка, у Донецькій області — 36,5, Миколаївській — 38,7.

В цілому по Україні рейтинг Президента становить 52 відсотки.

Рішення делегатських офіцерських зборів ЧФ

29 червня в Севастополі відбулись делегатські офіцерські збори Чорноморського Флоту. Вони висловились проти розподілу ЧФ, закликали командирів і військовослужбовців об'єднань, з'єднань, частин та кораблів підняти 1 липня Андріївські прапори і перейти під юрисдикцію Росії. Верховним Радам України і Російської Федерації запропоновано не ратифікувати Московську угоду по ЧФ. Окреме звернення прийнято до Верховної Ради Криму: вирішити питання про зняття мораторію на всекримський референдум про незалежність республіки Крим, визнати недоцільною дислокацію штабу ВМС України в місті Севастополі.

За посилення ролі ООН

28 червня в Женеві (Швейцарія) розпочала роботу основна сесія Економічної та Соціальної Ради ООН (ЕКОСОР).

Під час засідань буде розглянуто ряд питань, пов'язаних з перебудовою і посиленням ролі ООН у економічній, соціальній та інших галузях. Чільне місце в дебатах, що мають відбутися на сесії, посідатиме проблема зміцнення міжнародного співробітництва та координації зусиль у справі пом'якшення і мінімізації наслідків Чорнобильської катастрофи.

На вищому економічному та соціальному форумі ООН, в якому беруть участь 54 держави світу, Україна вперше після набуття нею незалежності представлена окремою делегацією на чолі з віце-прем'єр-міністром України М. Г. Жулинським.

ДАВАЙТЕ ДРУЖИТИ РЕГІОНАМИ

(Початок на 1-й стор.).

Не варто, напевно, говорити зайвий раз про економічні зв'язки цього обширного регіону. Внаслідок їх розриву українські підприємства, особливо східних областей, переживають глибоку кризу... Не краща ситуація на багатьох російських заводах, запевнив Віктор Черномирдін. Багато підприємств Росії були зорієнтовані на український ринок: одержували звідси комплектуючі, сировину, збували тут свою продукцію. Тепер змушені згортати ефективне виробництво, звільняти кваліфікованих працівників... У ході зустрічі прийнято рішення укласти міждержавну Угоду між Російською Федерацією і Україною, якомога швидше прийняти відповідні законодавчі акти, які б регулювали взаємостосунки прикордонних областей. А також надавали право адміністраціям цих областей самостійно встановлювати порядок квотування і ліцензування продукції виробничо-технічного призначення, продовольчих ресурсів і товарів народного вжитку, спрощувати системи взаєморозрахунків на основі відкритих кореспондентських рахунків, без митного переміщення продукції тощо.

Наступну зустріч керівників прикордонних областей намічено провести наприкінці літа у Бєлгороді.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Парламентська хроніка

ДЕПУТАТИ ВИЗНАЧАЮТЬСЯ: ПРАЦЮВАТИ. МОЖЛИВО, БЕЗ ПЕРЕРВИ

Ранкове засідання 29 червня

(Початок на 1-й стор.).

На четвер, 1 липня, заплановані звіти голів постійних комісій Верховної Ради, друге читання постанови про Основні напрями зовнішньої політики України, обговорення змісту і форми бюлетеня для голосування на Всеукраїнському референдумі 26 вересня. Найнасиченішою обіцяє бути п'ятниця, 2 липня, коли депутати мають розглянути Концепцію розвитку паливно-енергетичного комплексу нашої держави, деякі заходи щодо забезпечення народного господарства електроенергією, проекти законів про державну службу, про боротьбу з корупцією, про статус ветеранів війни та праці, гарантії їх соціального захисту (друге читання), проект воєнної доктрини, структуру, чисельність і програму скорочення Збройних Сил України. Можливо, буде заснована ювілейна медаль «50 років визволення України».

Одну частину депутатів інші депутати ознайомили зі своєю спільною заявою щодо подальшої роботи парламенту, а затим всі разом приступили до обговорення Закону про внесення змін до статті 39 Конституції України, які передбачають скорочення робочого тижня до 40 годин. Доповідав міністр праці України М. Каскевич.

Депутати затвердили, як бачимо, непоганий графік роботи, але тривав цей процес не без політичних колізій і протистояння. Депутат Н. Мовчан так охарактеризував депутатські дуелі: «Фактично у Верховній Раді почалася виборна кампанія. І ми всі чуємо популістські заяви від мікрофонів, з трибуни, це фактично починається набір очків на тих проблемах, які не розв'язуються ні в Верховній Раді, ні за її межами». А депутат І. Заєць про становище в суспільстві сказав: «Уже сьогодні видно, як починається боротьба на низах між двома гілками влади. Усі інші побоювання, що цей референдум (26 вересня — В. С.) може привести до розколу України, до розколу народу, справедливі. Вже починається роздавання всяких вільних економічних зон. Ідеться про те, що дві гілки влади вкладуть трильйон карбованців, віддадуть усе, що можна віддати або вигідно віддати, тому чи іншому, аби виграти цей референдум». І. Заєць запропонував скасувати рішення про референдум про довіру парламенту і Президентові, а натомість провести дострокові вибори до Верховної Ради і опитування про довіру Президентові.

Депутат В. Мельничук (Житомир) оголосив спільну заяву депутатів від різних фракцій і груп, у котрій запропоновано заходи для збереження територіальної цілісності і незалежності держави, припинення розграбування національних багатств та подолання організованої злочинності. Серед цих заходів: **підготовка і розгляд парламентом блоку економічних питань щодо стабілізації економіки; прийняття законів про структуру виконавчої влади та комплексу законодавчих актів, спрямованих проти мафії, аналіз причин останніх страйків та вимог трудівників; аналіз роботи парламенту і вироблення пропозицій щодо посилення стабілізуючої ролі Верховної Ради в суспільстві і контролю за виконанням прийнятих рішень; аналіз роботи президентської та виконавчої влади, їхніх рішень та указів, міжнародних угод; заслуховування звітів Президента, Генерального прокурора, голови СБУ, міністра внутрішніх справ про стан боротьби з мафією; заслуховування звіту міністра оборони, про стан ЗС України; спільне з Кабінетом міністрів проведення конкурсу на заміщення посад в органах виконавчої влади всіх рівнів. У підготовленому проекті постанови за цією заявою Верховній Раді запропоновано продовжити роботу до прийняття всіх пропозицій.** Багато депутатів також уже давно виступають за те, щоб працювати без літніх вакацій.

Судячи з усього, таке ймовірне хоча б уже тому, що депутати критично поставилися до пропозицій скоротити робочий тиждень. С. Дорогунцов (Одещина) резонно зауважив: мовляв, країна в кризі, треба працювати, а ми скорочуємо робочий час. Цьому суперечити важко, але не можна не погодитися і з тим, що люди все одно вдаватимуть, що працюють, доти, доки роботодавці вдаватимуть, що платять. Словом, проблеми, проблеми...

Володимир СКАЧКО.

ДОПОМОГА СІЛЬСЬКИМ ТРУДІВНИКАМ

Кабінет Міністрів України затвердив запропоновані Надзвичайною комісією з питань агропромислового комплексу заходи щодо вирішення невідкладних питань сільськогосподарського виробництва в нинішньому році. Зокрема, з метою поліпшення фінансово-кредитного забезпечення сільських товаровиробників відкрито спеціальні кредитні лінії й відпрацьовано механізм надання цільових кредитів. Протягом найближчого часу будуть вирішені питання ціноутворення й економічного стимулювання державного замовлення на сільськогосподарську продукцію та сировину з врожаю 1993 року, запроваджено попередню оплату заготівельникам усіх видів продукції, що поставляється до державних ресурсів згідно з договорами контрактації. Буде також розроблено пропозиції про реформування системи заготівлі, зберігання, переробки й використання сільськогосподарської сировини з врожаю наступного року.

До Кабінету Міністрів України невдовзі будуть внесені пропозиції про нормоване забезпечення вразливих верств населення продуктами харчування за пільговими цінами.

Контроль за здійсненням заходів покладено на віце-прем'єр-міністрів України В. В. Дем'янова і В. М. Пинзеника.

Ради сьогодні і завтра

ЯК ЖИТИ ПО КИШЕНІ

Не знаю достоту, як тлумачиться українське слово «гаманець». Може, якимось чином сталося запозичення грецького «гамма», що означає, як відомо, одиницю міри невловимої маси, але мені ближчий перегук зі словом «гамати» — їсти. Адже від того, як наповнені приватні гаманці, залежить благополуччя кожного. Відтак і благополуччя усіх разом від спільного гаманця також залежить. Маю на увазі, від бюджету міста, області і всієї країни.

У перекладі з англійської «бюджет», зрештою, той самий гаманець. Дістатися до нього я й мріяв і прагнув, коли на виборах домагався мандата народного депутата Дніпропетровської міської Ради.

Бачив я можливість впливати на стан справ у місті, працювати винятково в інтересах виборців. За важіль, з допомогою якого вдасться змінити і змінювати становище саме і вважав міський бюджет. У моєму уявленні він був і головним інструментом, і головним документом, який допоможе народним обранцям втілювати свої благородні наміри.

А як же відбувається насправді? Насправді, бюджет не стає реальним жаданим важелем, за допомогою якого можна «планету перевернути». Тепер він немов чимдалі безнадійніша паличка-стукалочка, коли треба латки латати. І не більше. Про послідовну реалізацію більшості програм, напрацьованих депутатами, майже не йдеться. Хто наполегливіше і просить, кричить «рятуйте», тому і даємо. І самі у вищих інстанціях випрошуємо кошти, як було заведено раніше, щоб бодай якось покривати свої потреби та витрати. Надійного і незалежного бюджету місто досі не має.

Кажу «досі» тому, що минулої виборної кампанії кандидати в депутати усіх рівнів чи не за першу свою мету висували домагатися, щоб бюджет формувався нарешті знизу догори, коли левові пайки податків нагромаджувалися б на місцях. Дивовижно, але це майже одностайне для всіх обранців народу прагнення тепер забуте. Передусім лише через те, що даний принцип не втілюється, і зберігаються безпомічність та б..ліість міської Ради і її в..навчого комітету. Проблем, клопотів, потреб по зав'язку. А грошей катма. Ви скажете: то це наша спільна біда. Згоден. Але де її коріння? Я переконаний: інші негативні чинники пов'язані з кризою економіки, інфляцією тощо тільки поглиблюють безпорадність. А передусім дається взнаки, що ми ніяк не зважимося запроваджувати принцип, щоб кожний район і кожне місто жили так, як уміють самі себе забезпечувати. Що ніяк не збагнемо й отого, про що багато говоримо: країна розбагатіє, коли багатими будуть і її люди, і її міста та села.

А місцевий бюджет мусить бути достатньо повний уже тому, що на місцях насправді й пов'язуються усі соціальні та економічні проблеми виборців. Достатньо повний, але достеменніше — настільки повний, наскільки місто добре працює і заробляє. Та вперто не відмовляючись від так званих регульованих видів податків до місцевого бюджету — коли сталих відрахувань обмаль, відбирають, скільки заманеться, і завтра можуть відібрати більше, ніж сьогодні,— цим самим руйнують залежність гаманця міста від його прибутків. Загалом Дніпропетровськ відраховує до бюджету України більше, ніж чимало інших обласних центрів. А одержує з нього значно менше від цих інших. Що, знову з підприємств «вичавлювати», щоб видобувати гроші з гаманця на соціальні потреби всього міста? Хай наче сплачують приховані повторні податки? Ні, жити по кишені таки не вдається. Дніпропетровськ годує когось, тільки не себе спершу, бо явно законсервовано учорашню практику централізованого перерозподілу коштів. Зберігається, даруйте, колгоспно-радгоспна врівнялівка.

Зводиться все, отже, до того, що потрібні сталі, постійні, довготривалі та економічно обгрунтовані відрахування до бюджету — маю на оці місцевий, звичайно, бюджет. А ми, депутати міської Ради, маємо достеменно знати, скільки отримаємо коштів у своє розпорядження тільки залежно від того, як працюватиме місто — жодні інші «чинники» не повинні впливати. Бюджет мусить з усіх точок зору визначати рівень життя міста і громадян, лише за цієї умови він стане єдиним і основним законом, що його прийматимуть місцеві Ради.

Ось недавно наші депутати зважилися на істотні рішення: щоб соціально захистити «найвразливіших» земляків, запровадили безплатні сніданки для учнів 5—11 класів, дали неабиякі додаткові пільги для старих, інвалідів, пенсіонерів, малоімущих і багатодітних щодо відпочинку, оздоровлення, забезпечення продуктами харчування, сплати послуг зв'язку та медикаментів аж до безплатного проїзду усіх дніпропетровців у громадському транспорті, що дістало особливо великого розголосу. З реалізацією намічених заходів міський бюджет, ясна річ, матиме проблеми. Та чи не вперше другим розділом «витратного» рішення затвердили і напрямки та важелі поповнення «гаманця», затвердили, по суті, муніципальні податки — транспортний загалом і на службовий транспорт окремо, ще — готельні, туристичні податки, деякі інші...

У даному разі, як на мене, дніпропетровська сесія намагалася, по суті, узаконювати спроби формувати бюджет свій знизу. Даючи водночас зрозуміти, що багато зробила б добра для своїх земляків, коли мала б для цього можливість, коли б справді розпоряджалася гаманцем, заробленим спільно з громадянами, а не повноваженнями вертати звідкілясь чесно зароблене.

Олександр РЯБЧЕНКО,
голова постійної депутатської комісії з питань планування бюджету, фінансів і економіки Дніпропетровської міської Ради.

АВТО ДЛЯ СВОЄЇ ЛЮДИНИ

Яскравою ілюстрацією організованої злочинності може служити минулорічна автомобільна афера, яка завдала державі збитків більш як на мільярд карбованців. Порушення і відверті шахрайства спостерігались на усіх рівнях — від Кабінету міністрів до сільської Ради і колгоспу.

Як відомо, минулого року здавачам зерна та іншої сільськогосподарської продукції було виділено для продажу автомобілі за цінами 1991 року. Різниця у вартості покривалася за рахунок державного бюджету. Але не тим, хто вирощував врожай, здавав м'ясо і молоко, надійшли пільгові автомобілі. Значна їх кількість потрапила до рук тих, хто не має ніякого відношення не лише до вирощення врожаїв, а й до сільського господарства взагалі.

У Львівській області серед так званих здавачів опинилися керівні працівники фінансового і сільськогосподарського управління облдержадміністрації, перший заступник представника Президента у Радехівському районі і навіть начальник відділу обласного управління внутрішніх справ І. Костич.

Як же організовувалися ці порушення? Візьмемо один приклад. У списку автомобільних порушників-хапуг, який за завданням Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією склало Міністерство внутрішніх справ, є Г. Дяк — головний заготінспектор Бродівського району. При детальному вивченні питання, яким чином Ганна Іванівна потрапила до щасливого списку, виявлено не такий уже й складний механізм. З'ясувалося, що за понадпланово здане зерно автомобіль був виділений колгоспу ім. Шевченка. Проте голова господарства М. Глоба листом від 6.XI.91 р. за № 137 пише, що «правління колгоспу ім. Шевченка відмовляється від купівлі автомобіля «Москвич» Іж-412, виділеного господарству за продаж зерна понад держзамовлення 1991 року». Наступного дня голова районної Ради Є. Пущик подає начальнику Львівської облдержзаготінспекції І. Іващуку клопотання, в якому просить раніше виділений колгоспу ім. Шевченка автомобіль, від якого той відмовився, відпустити головному райдержзаготінспектору Дяк Ганні Іванівні. Хоча вона до вирощування зерна відношення не мала, обласний керівник І. Іващук наклав резолюцію: «У зв'язку з тим, що колгосп ім. Шевченка відмовляється, а виконком районної Ради дає згоду — прошу її задовольнити». Так Г. Дяк потрапляє в список на пільгове одержання автомобіля, який, зрештою, забирає заступник представника Президента України у Львівській області І. Бутрин.

Все це діялось тихо і келійно. Проте це вінець шахрайської оборудки. Але ж десь був і початок. Хтось цю справу розпочав, хтось її розкручував, планував, узгоджував. В цій історії постає багато запитань. Невже, наприклад, у колгоспі не знайшлося бажаючого придбати легковий автомобіль? Невже в районі не було законного шляху перерозподілу автомобіля, від якого колгосп чомусь рішуче відмовився? Невже начальник облдержзаготінспекції не розумів, що чинить порушення закону, накладаючи резолюцію? Ні, всі це добре розуміли і знали, що роблять!

16

БРОДІВСЬКА РАЙОННА РАДА НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ
ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Від 04.12.91 № 299
м. Броди

Про виділення легкового автомобіля

Виділений легковий автомобіль марки ВАЗ-21063 згідно листа Львівського облвиконкому № 5/27-3574/1 від 29.11.91р. для продажі керівним працівникам Бродівського райвиконкому відпустити Пущику Євгену Васильовичу голові виконкому Бродівської районної Ради народних депутатів.

Одерж. 5.12.91.

Заступник голови райвиконкому П.Г.Гаврилюк

БРОДІВСЬКА РАЙОННА РАДА НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
293000, м. Броди, пл. Ринок, 1, тел. 31-81

БРОДОВСКИЙ РАЙОННЫЙ СОВЕТ НАРОДНЫХ ДЕПУТАТОВ ЛЬВОВСКОЙ ОБЛАСТИ
ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ КОМИТЕТ
293000, г. Броды, пл. Рынок, 1, тел. 31-81

№ 918

Начальнику Львівської облдержзаготінспекції Іващуку І.Й.

Виконком Бродівської районної Ради народних депутатів просить Вас відпустити автомобіль "Москвич"-412, раніше виділений к-пу ім.Шевченка за продане зерно зверх держзамовлення в 1991 році, головному райдержзаготінспектору Дяк Ганні Іванівні яка проживає у м.Броди, вул.Наумова 4 кв.5.

Колгосп ім.Шевченка від купівлі автомобіля відмовляється.

Голова районної Ради Пущик Є.В.

28

УРСР
Львівська область, Бродівський район
ЛЕШНІВСЬКА СІЛЬСЬКА РАДА НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ
КОЛГОСП ІМ. ШЕВЧЕНКА
с. Лешнів, Бродівського району, Львівської області
Розрахунковий рахунок № 40014 в Бродівському відділенні Держбанку.

УССР
Львовская область, Бродовский район
ЛЕШНЕВСКИЙ СЕЛЬСКИЙ СОВЕТ НАРОДНЫХ ДЕПУТАТОВ
КОЛХОЗ ИМ. ШЕВЧЕНКА
с. Лешнев, Бродовского района, Львовской области
Расчетный счет № 40014 в Бродовском отделении Госбанка.

6.XI.1991 р. № 137
На №

4

Голові Бродівської районної Ради народних депутатів Пущику Є.В.

Правління колгоспу ім.Шевченка відмовляється від купівлі автомобіля "Москвич" ІЖ 412, виділеного господарству за продаж зерна зверх держзамовлення 1991 року.

Голова правління Глоба М.І.

Красномовними у цьому плані є такі факти. Правління колгоспу ім. Шевченка не лише не розглядало справу про відмову від виділеного автомобіля, а взагалі про нього нічого не знало. Що говорити тоді про рядових колгоспників — тих, хто вирощував зерно і виробляв тваринницьку продукцію! Сам лист про відмову правління колгоспу від виділеного автомобіля друкувався не в колгоспі — там нема друкарської машинки з подібним шрифтом. Колгоспна «відмова» друкувалася одночасно з листом голови райради Є. В. Пущика в самій районній Раді — це добре видно неозброєним оком при зіставленні текстів.

Кінцевий результат вищеописаних безсумнівно скоординованих і узгоджених дій, як мінімум, трьох службових осіб — незаконне одержання легкового автомобіля і заподіяння державі шкоди десь на триста тисяч карбованців у цінах 1992 року. То організовано цей крутійський перерозподіл автомобіля чи ні? Мафіозна структура у наявності. За такими узгодженими і скоординованими незаконними діями службових осіб простежується корупція.

До речі, всі дійові особи цієї брудної історії: начальник облдержзаготінспекції І. Іващук, голова районної Ради (а тепер представник Президента України в Бродівському районі) Є. Пущик, зловживаючи своїм службовим становищем, теж незаконно придбали легкові автомобілі. Наприклад, для того, щоб виділити автомобіль голові районної Ради Є. Пущику, достатньо було домовитись лише з його третім заступником П. Гаврилюком, який і підписав злочинне розпорядження. Що стосується М. Глоби, то і його не забули — з благословіння того ж Є. Пущика він придбав колгоспу «Волгу» ГАЗ-24. А П. Гаврилюк через 7 місяців після підписання протизаконного розпорядження про виділення автомобіля своєму шефу став першим заступником представника Президента в Бродівському районі Є. В. Пущика.

А ось найцікавіше у цій історії. Ні голова колгоспу М. Глоба, ні голова районної Ради Є. Пущик, ні начальник облдержзаготінспекції І. Іващук, ні заступник представника Президента України в області І. Бутрин не скоїли нічого такого, що згідно з діючими тепер законами потягнуло б за собою кримінальну відповідальність. А державі заподіяно значних фінансових збитків, не кажучи вже про моральний бік справи.

На мою думку, в Законі України «Про боротьбу з організованою злочинністю» слід дати чітке визначення цього явища і передбачити, що при скоєнні службовими особами дій, в яких є ознаки організованої злочинності, вони звільняються з роботи із забороною займати керівні посади в державних і колективних підприємствах, установах та організаціях, в органах влади із внесенням відповідного запису до трудової книжки і паспорта.

Щоб подолати організовану злочинність — мафію, потрібно негайно приймати закон і вживати рішучих, жорстких і нещадних заходів до причетних до цього ганебного явища службових осіб, передусім в органах державної влади усіх рівнів.

Д. ЧОБІТ,
народний депутат України, член ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією.

Зовсім нещодавно створено Польсько-українську торговельну палату. Проте з її допомогою вже проведено безліч ярмарків, створено 100 україно-польських спільних підприємств, представники більш як 200 польських підприємств закінчили курси бізнесу в Києві, 600 українських — у Варшаві.

Остання акція палати — поїздка 70 українських бізнесменів на традиційний міжнародний ярмарок «Пшемишльська брама».

Жнива-93

Колоски незалежності

На півдні Херсонщини розпочалися жнива. Зернові культури треба зібрати на 697 тисячах гектарів. За попередніми прогнозами, врожайність становитиме 26 центнерів з гектара.

На семінарах-практикумах відпрацювали стратегію косовиці. Враховуючи те, що площа ранніх ярих надто зросла порівняно з попередніми роками, механізатори беруть на себе більшу ношу. Навантаження на кожний комбайн — 169 гектарів. Жнива тут планують завершити не більш як за 16 днів.

Вирішено перекрити, нарешті, канали втрат урожаю. Широко коментують нині такі сумні арифметичні викладки: якщо втратити лише центнер пшениці з кожного гектара, то це виллється у кругленьку суму — 4,4 мільярда карбованців, що їх не одержать господарства області. А загублений центнер гороху завдасть збитків на 634 мільйони карбованців. Отже, відрегулювати комбайни слід технічно грамотно, залежно від вологості зерна. А «Дони» треба інколи налаштовувати на нормальну роботу протягом дня кілька разів, якщо в цьому постане потреба.

Озима пшениця, що дозріває на 375 тисячах гектарів, за підрахунками спеціалістів, дасть з кожного гектара по 31—32 центнери. Завдання полягає в тому, щоб по-хазяйськи зібрати врожай і об'єктивно визначити його якість.

У виступі по обласному телебаченню представник Президента в Херсонській області Олександр Мельников наголосив на тому, що не мітинги, а соціальна злагода і високопродуктивна праця ведуть до хороших результатів. У гарячі дні косовиці селяни одержать допомогу від міських промислових підприємств. Керівникам і спеціалістам колективних господарств залишиться тільки вміло організувати роботу на місцях, пам'ятаючи про сьогоднішні складнощі в Україні, про те, що реальна незалежність держави набирає сили і на безкраїх херсонських полях разом з хлібними колосками.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсонська область.

Продиктовано в номер

У Національному банку

Встановлено такий курс українського карбованця до іноземних валют: 1 долар США коштує 3980 карбованців, 1 німецька марка — 2530 карбованців, 1 англійський фунт стерлінгів — 6337,65 карбованця, 1 французький франк — 752,80 карбованця, 10 японських ієн — 391,26 карбованця. Офіційний курс українського карбованця до російського рубля — 4,4000.

На біржах світу

(Станом на 29 червня)

Нью-Йорк. За повідомленням банківської корпорації «Сітібенк» 1 долар США коштував 0,6693 англійського фунта стерлінгів, 5,7210 французького франка, 106 японських ієн.

Токіо. На токійській валютній біржі зареєстровано такі курси іноземних валют щодо японської ієни: 1 долар США коштував 107,40 японської ієни, 1 англійський фунт стерлінгів — 163,07, 1 німецька марка — 63,38, 1 французький франк — 19,01 японської ієни.

Вбивство депутата в Одесі

Помер у лікарні депутат облради, гендиректор ВО «Одесабудматеріали» Олег Демченко. Минулої п'ятниці, коли він разом з дружиною і сином сідав у припаркований на багатолюдній вулиці власний автомобіль, пролунав сильний вибух. З вікон найближчих будинків повилітали шибки. Є версія, що спрацювала електромагнітна міна. Кого не влаштовував депутат, сподіваємось, розбереться слідство. Йому уже мстилися раніше, підірвавши дачний будинок. «Почерк» обох терористичних актів схожий.

В Марганці — холера, у Дніпропетровську — сказ

В ріці Кам'янка, що впадає в Каховське водосховище, виявлено ембріон холери. Правда, як запевнив головний санітарний лікар області Микола Гладкий, в гирлі Кам'янки вода чиста, і мешканці міста Марганець Нікопольського району можуть бути спокійними. А от в самій ріці купання та рибальство заборонено. За даними медиків, рівень кишкових захворювань у регіоні Каховського водосховища залишається звичайним для літніх місяців.

А в самому Дніпропетровську виявлено вогнище сказу, якого не пам'ятають у місті років із двадцять.

Православні всієї України, єднайтеся!

Минулими вихідними днями в Києві відбулася представницька міжнародна конференція «Українське православ'я: історія, сучасність, перспективи», головним організатором якої виступила Українська православна церква — Київський патріархат. Конференція обговорила складні проблеми українського православ'я, накреслила шляхи виходу з кризи. Розкол серед православних в Україні, констатувала конференція, можна подолати через зближення позицій православних церков, об'єднання їх на засадах єдиної незалежної Української православної церкви.

Надія на «Відродження»

Панацеєю від багатьох «книжкових» бід покликана стати програма «Трансформація гуманітарної освіти в Україні», розроблена міжнародним фондом «Відродження» і Міністерством освіти України. Нова програма передбачає відкритий конкурс на створення комплексу навчальних посібників, хрестоматій, довідників, словників, засобів навчання, зокрема, зорієнтованих на використання комп'ютерної та аудіовізуальної техніки для вищої та середньої школи з гуманітарних та соціально-економічних дисциплін.

Виконавчий директор фонду «Відродження» Б. Будзан, заступник міністра освіти В. Гондюл, координатор програми Н. Вяткіна під час зустрічі з журналістами в Національному прес-клубі наголосили, що в конкурсі можуть узяти участь викладачі, вчителі, науковці України і зарубіжних країн. Автори, котрі пройшли перший, відбірковий тур, здобувають гарант на продовження праці — в середньому 20 мінімальних зарплат щомісяця.

Не проп'ємо Україну

Сумна статистика: минулого року в нетверезому стані скоєно 48119 злочинів, від отруєння алкоголем померло 7938 чоловік. Сьогодні кількість облікованих хворих на алкоголізм і наркоманію сягає відповідно 760 і 25 тисяч чоловік. Реальні показники більші за статистичні в декілька разів.

Нещодавно у Києві відбулася благодійна акція «Музиканти проти наркоманії та алкоголізму», засновниками якої були творче об'єднання «Брати Гадюкіни», продюсерський центр «Зруйновані барикади» та Дирекція міжнародних фестивалів.

Власне, акцію і було орієнтовано на молодь, тому запросили до участі її кумирів, кому довелося зіткнутися з цією проблемою особисто. Співак Петро Мамонов зауважив: «Головне, чому я приїхав до Києва — це те, що проблема наркоманії для мене — найгостріше питання. І тільки п'ять років, як я позбувся цього. Хотілося б, аби й мої прихильники зробили так само».

Інша московська зірка — Ігор Сукачов зізнався, що мав діагноз: хронічний алкоголізм. І це його особиста трагедія, яка відбилася і на творчості.

Акцію також підтримують Сергій Кузьминський з «Братів Гадюкіних» і Слава Бутусов.

У майбутньому подібні акції мають бути проведені в кожнім куточку України. Про це йшлося і на міжнародному семінарі, що відбувся у рамках акції в Київському НВО охорони психічного здоров'я. Бракує тільки фінансової підтримки як держави, так і приватних підприємств та банків. Цікаво, що за кордоном подібні акції фінансовані з держбюджету за рахунок певного відсотка прибутку від виробництва та продажу алкогольних напоїв. А в нас на заклик засновників відгукнулися поки що лише Міждержавний фонд «Відродження», комерційний банк «Верховина», «Енергобанк» та ще кілька.

А що економічна та політична ситуації в нашій державі сьогодні не найкращі, саме час кидати гасло: «Не проп'ємо Україну!»

Вадим ГНЕДЕНКО,
студент факультету журналістики.

Милосердя

Нема проблем?

Представник Президента в Закарпатті Михайло Країло видав розпорядження про виділення коштів на оздоровлення дітей-сиріт. Уже передано 50 мільйонів карбованців. Районним держадміністраціям, на території яких розташовані школи-інтернати, рекомендовано також віднайти кошти для цієї благородної справи.

А спільне українсько-німецьке підприємство «Чоп Трейдінг» уже перерахувало на оздоровлення сиріт 6 мільйонів карбованців і закупило для інтернатів 5 телевізорів.

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Знай наших!

Слава «Калинова»

Організатором полтавської «Калини» (1979) був тодішній ректор Полтавського педагогічного інституту ім.В.Короленка Іван Андрійович Зязюн, а художнім керівником — заслужений діяч мистецтв України Григорій Семенович Левченко. Вони створили народний український хор, який став нині лауреатом республіканських конкурсів, вже гастролював з великим успіхом в Болгарії, Австрії, Польщі й Німеччині.

Громадянство за ваучер, чи за спирт і сало?

У вінницьку ракетну частину надійшла команда зробити у документах офіцерів та прапорщиків помітку про громадянство України. Відповідна команда поступила в інші частини. Та разом з нею прибули й пакети... з російськими ваучерами. Той, хто не приймав громадянство України, отримував два ваучери.

У відповідь на московську акцію група офіцерів з Хмельницької обласної організації СОУ складає план, щоб у Росію відправити ешелон сала і стільки ж спирту. Той офіцер, за їх планом, що не прийме громадянства РФ, отримає пляшку спирту і два шматки сала. Такий «презент» буде утричі дорожчим за два ваучери.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Є козаки, будуть і моряки

На Рівненщині діє відновлена «Волинська Січ». А про те, що з рівненських лісових вийдуть і моряки — ніхто не знав. Справа в тому, що недавно в області побувала делегація із Севастопольського військово-морського інституту на чолі з капітаном першого рангу Миколою Денисюком. Відбулася зустріч в обласній держадміністрації. Підписано угоду, за якою обласна влада спільно з громадськими організаціями відбиратиме на Рівненщині вступників до військово-морського інституту, третину з них зараховуватимуть поза конкурсом.

На думку обох сторін, як підкреслили представник Президента в області Роман Василишин, голова облради Петро Прищепа та народний депутат України Василь Червоній, ця співпраця сприятиме добрій підготовці офіцерів для флоту незалежної України.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне

Соя виводить в герої

На виставці-ярмарку «Агрокомплекс-93», яка відбулася у селі Чубинському Бориспільського району Київської області, жвавий інтерес відвідувачів привертала лінія переробляння сої на «молоко» для кормових цілей. Її розробники — Інститут харчової хімії і технології та київський завод «Алмаз».

— Чим зацікавило вас нове устаткування? — запитую Анатолія Володимировича Власенка — голову колгоспу-племзаводу «Україна», що у Скадовську на Херсонщині.

— Насамперед тим, що воно високопродуктивне: виробляє 1000 літрів «молока» зі 100 кг сировини за годину. До того ж тут застосована безвідходну технологію і повністю знищуються усі шкідливі речовини, які містяться у зерні сої. У нас на Херсонщині добре росте ця висобілкова культура, а подібне устаткування здебільшого саморобне й не гарантує високої якості продукту.

Додам, що «Соя», яку придбав А. Власенко, — третя на Херсонщині. Молодняк радгоспу «Бериславський» вже випоюють цілющим «молоком», бо там їх аж дві. Нове устаткування є у багатьох господарствах України, що дає можливість долати нестачу білку в раціонах тварин. Завод «Алмаз» налагодив серійне виробництво лінії.

Людмила РОДЕНКО.

Кримінальна хроніка

«Майстри» не перевелися

Тернопільське товариство з обмеженою відповідальністю «W» спеціалізувалося на виготовленні чудових, проте підробних штампів і печаток відділу віз і реєстрацій. Сплати 30 тисяч купонів — і їдь на чотири боки.

Як повідомила пресова агенція «Довіра», тернопільська міліція затримала одного співробітника фірми. Проте вже зараз відомо, що міліція подивована майстерністю ювелірів і грунтовністю знань комп'ютерної графіки послідовників Остапа Бендера.

На злочинців — з косою?

Останнім часом криміногенна обстановка погіршилася, злочинність набуває дедалі зухваліших форм. Тож постає проблема придбання зброї для самозахисту. Деякою мірою розуміючи її актуальність, у Міністерстві внутрішніх справ ухвалюють окремі законодавчі акти, які, проте, істотно не впливають на ситуацію.

А що ж думають з цього приводу громадяни України? Соціологічне дослідження засвідчило: 12 відсотків населення вже озброєне; 16 відсотків опитаних заступилися б за жертву на вулиці, 49 — ні. Проте кількість заступників значно зросте, якщо вони матимуть зброю: 64 відсотки відповіли — «так», 5 — «ні», решта не визначилася. Окрім того, 51 відсоток опитаних вважає, що держава не може захистити їх від злочинців, і тільки 5 відсотків вірять у це.

До речі

Тяжко жити без пістолета..., —

сказав колись знесилений радянський громадянин, вкотре розбивши лоба об нашу фірмову бюрократичну систему. І навіть гадки не мав, як швидко суспільство вхопиться за його слова і візьметься «втілювати їх у життя».

Сто п'ятдесят шість газових пістолетів, дві гранати, гвинтівка і автомат — ось, далебі, неповний перелік зброї, що її вилучили у цьому році в пасажирів поїздів співробітники одного лише Львівського управління внутрішніх справ на транспорті. Якщо кількість зброї у наших громадян зростатиме такими темпами, то, схоже, у провідників вагонів замість чаю нам доведеться просити бронежилети, а в трамваї замість зайвого квиточка — зайвого патрончика. Але чи стане нам усім від того легше?

Без пістолета тяжко жити... А з пістолетом? Точніше, під дулами пістолетів?

МОЛДОВСЬКИЙ ЛЕЙ ЯК ЗАСІБ САМОЗАХИСТУ

А як у них?

Про можливе введення в Молдові власної національної валюти наш кореспондент розмовляє з міністром фінансів республіки Клавдією МЕЛЬНИК.

— У першому інтерв'ю міністр економіки республіки пан Чертан заявив, що найсприятливіший час для введення національної валюти — друге півріччя цього року...

— Національна валюта не вводиться заявами ні пана Чертана, ні пані Мельник. Існує рішення парламенту, згідно з яким створено спеціальну комісію на чолі з прем'єр-міністром. Вона і визначить відповідні строки.

Наша республіка завжди була прибічницею єдиного економічного простору. І з цієї точки зору ми зробили дуже багато для того, щоб зберегти рублеву зону. Не наша вина, що цього не вийшло. Тому, як будь-яка нормальна держава, ми розробили механізм надзвичайного захисту від хаосу, що сьогодні триває на всій території з назвою СНД. Молдова підписала всі економічні угоди і на рівні СНД, і на двосторонній основі. Але справа в тому, що для регламентування роботи рублевої зони необхідно було заручитися взаємною згодою на трьох рівнях: парламентів, урядів і центральних банків...

— А вийшло так, що політика перемогла грошово-фінансові відносини?

— З моєї точки зору перемогла політика Центрального банку Росії. Хоча свій «внесок» зробив кожний із нас. Незважаючи на те, що в березні минулого року було підписано угоду між нашими центральними банками щодо погодження грошово-кредитної політики в рублевій зоні, рішення про створення міждержавного банку все ж не прийняли. І почалась безконтрольна кредитно-грошова емісія. Російський Центральний банк погіршив ситуацію, несподівано ввівши з 1 січня 1992 року нову систему розрахунків з країнами СНД. Республіки до цього були не готові. Подальше становище погіршилося кризовою ситуацією в самій Молдові: запровадження світових цін на енергоносії визначило підвищення цін на нашу продукцію, а вона у нас в основному сільськогосподарська. Вийшло, що ціни на паливо «з'їли» всі наші доходи від сільського господарства.

Крім того, багато продукції нашого агропромислового комплексу накопичилося сьогодні на складах. Для її відвантаження необхідно вирішити питання про квоти. Тим часом міждержавні угоди, крім як з Україною, ще повністю не доопрацьовані. Дисбаланс у торговельному обороті продовжує зберігатися. До всього — ще й мито введене багатьма державами. Воно, по суті, стало бар'єром, який непросто переступити.

— Виходить, що ми самі собі риємо яму?

— Продукція, яку виробляють у республіках колишнього Союзу, нікому за межами СНД не потрібна. Поки що ми можемо торгувати тільки одне з одним, але самі ж робимо це неможливим. Чим користуються представники країн так званого далекого зарубіжжя, які ввозять до нас свою продукцію не завжди найкращої якості і нерідко за заниженими цінами. У нас тим часом відбувається подальший спад виробництва.

— Як і чим буде забезпечена національна валюта Молдови?

— У нас найкращі в Європі землі плюс великий потенціал промисловості. Оце і є забезпечення. Інша справа — можливість введення валюти й економічна доцільність цього. Сьогодні в республіці не врегульовані внутрішні політичні питання. Фактично існує обрив у банківських і фінансових зв'язках через ситуацію в Придністров'ї. Жодна нормальна держава в такій обстановці валюту не вводила б. Відсутність кордонів, єдиної митниці, єдиного банківського і фінансового сектора — це, практично, некерованість валюти. Припинення виробничої кризи — також одна з умов введення лея. Звичайно, нас може підштовхнути до цього розвиток ситуації в інших регіонах, і на такий випадок мати заготовки просто необхідно.

Власне, до введення валюти нас уже підштовхує Росія. Вона, наприклад, продає нам готівку, хоч у нас спільна рублева зона. Це економічний абсурд, щоб не сказати більше.

— Змоделюймо ситуацію: підійшла ота крайня межа, коли валюту необхідно вводити, а питання Придністров'я усе ще не вирішене...

— Гадаю, його все-таки мають вирішити. Без цього введення лей буде неможливо.

Світлана ЧАЛА.

Експрес-інформація

Бомбардування — неадекватна відповідь

Коментуючи багдадський інцидент на брифінгу в МЗС України начальник договірно-правового управління міністерства Олександр Чалий зазначив, що бомбардування іракської столиці не є адекватною відповіддю американської сторони на терористичний акт — замах на екс-президента США Буша, тим більше, що між цими двома подіями пройшло досить часу.

Маніфестації в Багдаді

Після ракетного обстрілу американськими кораблями розвідцентру Іраку, в Багдаді відбулася десятитисячна демонстрація протесту пам'яті жертв цивільного населення. Учасники маніфестації вигукували просаддамівські гасла та присягали на вірність режиму. Спостерігачі відзначають, що ці демонстрації ретельно зрежисовано владою країни.

Відстрочка виплати заборгованості

Рішення про надання країнам СНД відстрочки на виплату процентів зовнішньої заборгованості ще на 90 днів ухвалили представники 600 західних банків-кредиторів колишнього СРСР. Учасники засідання висловили сподівання, що до вересня західним банкам-кредиторам вдасться досягти домовленості з Росією щодо укладення довгострокової домовленості з питань зовнішньої заборгованості.

Наша делегація в Женеві

У Женеві розпочала роботу основна сесія Економічної та Соціальної Ради ООН (ЕКОСОР). Під час засідань будуть розглядатися питання перебудови діяльності ООН у економічній, соціальній та суміжних галузях. Чільне місце в дебатах, що відбудуться на сесії, посідатимуть проблеми зміцнення міжнародного співробітництва та координація зусиль у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

На першому етапі роботи сесії голова делегації України виступить з доповіддю «Всесвітня зустріч на вищому рівні в інтересах соціального розвитку».

На цьому економічному та соціальному форумі ООН Україна вперше представлена окремою делегацією на чолі з віце-прем'єр-міністром М.Г. Жулинським.

«Сімка» не поспішає з допомогою

Рейтер зазначає, що адміністрація США не виділятиме 4 млрд. доларів на потреби приватизації в Росії. Насамперед це пов'язано з тим, що план підтримки російських реформ сім провідних індустріальних держав сприйняли без ентузіазму й на останній зустрічі-нараді не досягли остаточної домовленості щодо розмірів фонду сприяння приватизації в Росії.

Політична криза в Азербайджані

Піти у відставку вирішив держсекретар Азербайджану А. Керимов. Своє рішення він мотивував тим, що Національні збори Азербайджану прийняли незаконне рішення, позбавивши повноважень президента А. Ельчибея. Голови адміністрацій усіх районів столиці припинили свою діяльність. Вони також вимагають повернути владу А. Ельчибею.

Російськомовне населення проти дискримінації

Президент Естонії припинив дію Закону про іноземців. Сам закон передано на міжнародно-правову експертизу Ради Європи. Російськомовне населення за цим законом позбавляється багатьох прав, у Нарві (місті, де мешкає 90 процентів росіян) виникла ідея проведення референдуму щодо створення автономії у складі республіки.

Неофіційна зустріч на найвищому рівні

«Форум лідерів Азії» — під такою назвою розпочалася конференція у австралійському курортному містечку Порт-Дуглас. Основна тема конференції — процес становлення азіатсько-тихоокеанського економічного співробітництва. Для участі у зустрічі, яка має неофіційний характер, прибули міністри закордонних справ та інші високопоставлені особи з країн Азіатсько-тихоокеанського регіону.

За повідомленнями наших власних кореспондентів і зарубіжних інформагентств.

Вістки з діаспори

ЗБИРАЮТЬСЯ НОВІ МАТЕРІАЛИ

Етнічний дослідний центр при Кентському державному університеті (штат Огайо) проводить вивчення нинішнього стану і діяльності українських культурних і наукових установ в США, зокрема бібліотек, архівів, музеїв тощо. Керує цією роботою професор Любомир Винар, який є директором згаданого центру і головним редактором міжнародного журналу «Етнік форум». Опис та ідентифікація архівних, музейних та бібліотечних колекцій і фондів ріжних установ проводилися Етнічним центром у 1986 році, в результаті видано енциклопедичний довідник. У 1988 році було здійснено дослідження етнічної преси, як підсумок — випущено відповідний довідковий збірник. Нині Етнічний центр збирає найсвіжіший фактаж, щоб збагатити дослідження про життя української етнічної групи в США новими матеріалами.

НЕЗМІННИЙ УЧАСНИК ФЕСТИВАЛЮ

Традиційний український музичний фестиваль, започаткований у канадському місті Вінніпезі 1918 року, відзначив свій 75-літній ювілей. Цього разу у ньому взяли участь понад 22 тисячі виконавців. Одним з довголітніх учасників вінніпезького фестивалю був відомий музикант, талановитий педагог, професор Іван Мельник. Вперше він виступив на цьому святі ще в 1938 році. Нині І. Мельник є незмінним членом жюрі на різних музичних конкурсах і фестивалях, але шанує традицію бути учасником вінніпезького музичного фестивалю.

Погляд

Природу люблять усі. Але одні роблять це пасивно, і таких людей вистачає лише на пікніки на галявині чи березі річки. А то й просто на перегляд природознавчих телепередач. Другі люблять природу активно, а можливо, навіть агресивно. Особливо коли йдеться про захист рослин чи тварин. Австралійка Дебора Табарт — з таких. Адже своє життя вона присвятила захистові майже півтора мільйона австралійських ведмедиків-коала, ставши виконавчим директором спеціального фонду. Як бачимо, Дебора і симпатична дружелюбна тваринка порозумілися.

Фото ДПА.

ЩО ЗА ГАЗЕТА БЕЗ ПАПЕРУ?

Вірменська преса знову опинилася в кризовій ситуації. У зв'язку з гострою нестачею газетного паперу з липня буде припинено вихід у світ десятків республіканських газет.

Як повідомив директор видавництва «Периодика» при уряді РВ В.Маркосян, запаси паперу практично вичерпано, а його завезення до республіки повітряним транспортом обходиться надто дорого. А в липні витрати на перевезення взагалі зростуть настільки, що буде просто безглуздо купувати папір. За словами В.Маркосяна, з 70 газет, що видаються в «Периодике», безперебійно виходитиме лише одна — «Республика Армения», серед засновників якої — Верховна Рада РВ.

Ара МЕЛІКСЕТЯН.

Єреван.

На зв'язку Софія

«КОЛИШНІХ» СУДЯТЬ ЗА ГУЛАГ

У Болгарії був свій «архіпелаг ГУЛАГ». Тутешні комуністи користувалися багатим радянським досвідом. Десятки таборів смерті (Белене, Скравена, Ловеч) були створені за рішенням ЦК БКП і проіснували до 1962 року. Через них пройшли тисячі представників опозиції, інтелігенції, підприємці. Сотні людей померли від нещадної експлуатації в каменоломнях або загинули від рук «рідних» катів. Про страхіття болгарського ГУЛАГу ще три роки тому мало хто знав.

І ось в Софії розпочався судовий процес над заступником міністра внутрішніх справ в ті часи Мірчо Спасовим, наглядачами Ніколаєм Газдовим та Юліаною Рижгевою. Генеральний прокурор Болгарії Іван Татарчев звинувачує їх в убивстві 14 чоловік. «Я ні про що не шкодую, — заявив журналістам Газдов. — Такою була партійна лінія, і я як дисциплінований комуніст її виконував». «Смерть катам, — вимагали свідки злочинів. — Ті тортури нам ніколи не забути». Суд триває.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

Справи релігійні

ЗАКОН ІМАМУ НЕ УКАЗ

18 релігійних організацій зареєстровано на сьогодні в Міністерстві юстиції Киргизстану. Серед них крім найбільших мусульманських та православних конфесій — община «Бахаї», буддійське товариство «Бодхі», місцева церква Ісуса Христа протестантської орієнтації, пресвітеріанська церква та інші.

Разом з тим, за даними Міністерства юстиції, у республіці сьогодні діє чимало релігійних організацій різних напрямів, які з тих чи інших причин ухиляються від набуття юридичного статусу. Є факти переходу підлітків із загальноосвітніх шкіл до навчальних закладів, де викладають люди без спеціальної релігійної освіти. Крім того, імам-хатіби в районах інколи намагаються втручатися в справи місцевих адміністрацій, вибиваючи державні кошти на будівництво мечетей або вимагаючи усунення чи призначення на посаду того чи іншого керівника. Все це, як відзначають у Міністерстві юстиції, іде врозріз з чинним тут законодавством про свободу віросповідання та принципи відокремлення церкви від держави.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Бішкек.

Історія: деякі аспекти голодомору 1932-1933 років

ВИГУБЛЮВАЛИ НЕ ПРОСТО СЕЛА

Знищували українські традиції, українську мову, наш національний дух

Історичний зміст велетенської катастрофи української нації — штучного голоду 1932—33 років і масштаби страхітливості цього злочину проти українців ще не дістали адекватного відображення в науковій думці та моральній самосвідомості ні нашого народу, ні європейської громадськості. Хоча, безперечно, йдеться про явище світової історії.

Будучи наслідком не природного, стихійного лиха, а соціальної політики держави, голодомор в Україні мав також й ідеологічне підгрунтя. Політична кампанія за виконання державного плану хлібозаготівель, у ході якої влада забирала від українських селян не тільки зерно, а й решту продуктів, проходила під гаслом боротьби проти куркульства, за ліквідацію його як класу.

Йшлося — в офіційній ідеології — про побудову на терені СРСР соціалістичного суспільства як першої фази комунізму. Отже, українська катастрофа тридцятих років XX століття — це наслідок не лише теорії та практики сталінізму, політики Сталіна. Вона органічно лягає в загальні політичні контексти комуністичної доктрини, і тільки так можна сягнути глибинних джерел причини української трагедії.

Більшовизм, народившись на російському соціальному та політико-психологічному грунті, був усе-таки втіленням ортодоксального марксизму. За пуповину, що зв'язувала більшовизм з ідеологією марксизму, правила Марксова ідея диктатури пролетаріату. Саме на її основі виросло вчення Леніна про «партію нового типу». У політичній філософії і Леніна, і Сталіна більшовицька партія розглядалася як інструмент і політична форма диктатури пролетаріату. У 1919 році Ленін відверто і схвально заявляв, що диктатура пролетаріату є, зрештою, диктатурою комуністичної партії.

Маркс і Енгельс перехід до комунізму після переможної пролетарської революції не ділили на дві фази — соціалістичну і власне комунізм. Згідно з їхньою теорією комунізм є безпосереднім продуктом переможної пролетарської революції — після недовгого перехідного періоду, політичною формою якого виступає диктатура пролетаріату.

Ленін, у цілковитій згоді з Марксовою концепцією, узявся був запроваджувати комунізм відразу після захоплення влади більшовиками. Ленінська політика воєнного комунізму 1918-1920 років означала саме це — спробу втілити в життя марксистську ідею комунізму. Лише згодом ідеологи радянського соціалізму почали трактувати цю політику як тактику більшовиків, вимушену умовами громадянської війни та зовнішньої інтервенції. А втім тактичними міркуваннями був породжений саме відступ від доктрини воєнного комунізму — НЕП, нова економічна політика. Всупереч відомій ленінській фразі про докорінну зміну своєї точки зору на соціалізм, і Ленін, і вся його партія дивилися на НЕП як на свій тимчасовий відступ перед класовим ворогом. Це була їхня публічна позиція.

Сталін, розпочавши невдовзі після смерті Володимира Ульянова наступ на приватний сектор в економіці, теоретично ні в чому не согрішив ні проти Леніна, ні проти Маркса. Творився новий суспільний лад — без приватної власності, згідно з ученням Леніна, як виразник соціальних інтересів і політичної волі пролетаріату виступає «партія нового типу», тобто комуністична партія. То вона після перемоги пролетарської революції поступово і дедалі повніше та безпосередніше стає єдиним політичним суб'єктом суспільного процесу — стає диктатором.

Перше десятиліття в історії радянського суспільства — двадцяті роки — сповнене боротьби більшовиків не тільки проти буржуазії (кажучи їхньою мовою), а й проти відступників у власних партійних рядах — відступників від так званої генеральної лінії партії. І це логічно. Економічна несвобода не терпить політичного вільнодумства. Диктатура колективу (класу) неминуче веде до диктатури апарату влади і його представника — вождя. Водночас із звуженням простору економічної свободи, в основі якої лежить приватна власність на засоби виробництва, розширюється реальна влада апарату монопольної партії над економікою суспільства. Такий апарат стає, по суті, власником засобів виробництва, отже, він перетворюється на окремий соціальний клас.

У двадцятих роках боротьба Сталіна та його апарату з опозицією, а потім з так званими антипартійними ухилами (троцькісти, зінов'євці, бухарінці) була об'єктивно соціальною боротьбою більшовицької партійно-державної бюрократії за утвердження себе як нового панівного класу. Соціальна слабкість робітничого класу з його наймитською психологією, а також романтична віра спролетаризованих низів у новий суспільний ідеал сприяли цьому процесові. Наприкінці 20-х років, після розгрому останньої внутрішньопартійної опозиції Сталінові — бухаринського «правого ухилу», — політичне поле для більшовицького тоталітаризму було розчищене.

Одначе на шляху до повної перемоги новонароджуваного класу стояла соціальна верства, сама природа якої заперечувала колективістську утопію комуністичного ідеалу, — це селянство. Соціалістичний наступ більшовиків на селянство не припинявся й після запровадження НЕПу. Але селяни в колгоспи не поспішали. На середину 1925 року колективні господарства України охоплювали тільки 1,5 відсотка посівної площі. Попри суворі економічні та позаекономічні репресії проти так званих куркулів, аж до розкуркулення і виселення їх, на 1 липня 1928 року в колгоспи об'єдналися лише 2,6 відсотка селянських господарств, які мали 2,9 відсотка землі.

З розгромом у 1929 році правого ухилу в ВКП(б) — бухаринців, які виступали проти форсованої колективізації сільського господарства, — селянство опинилося без політичного захисту з боку влади, наодинці з більшовицьким державно-політичним апаратом, який відразу посилив наступ на свого соціального супротивника.

Офіційно це звучало так. Партія й уряд наприкінці 1929 року перейшли від політики обмеження і витіснення куркульських елементів до політики ліквідації куркульства як класу на основі суцільної колективізації. Згідно з доктриною компартії це називалося розгорнутим наступом соціалізму по всьому фронту.

У процесі суцільної колективізації в Україні конфісковано і передано колгоспам близько 200 тисяч селянських, сиріч куркульських, господарств, багато селянських родин виселено в Росію. Це була справжня великого масштабу соціальна війна проти українського села.

Одначе завойовник, очевидно, вважав, що конфіскацій та виселень замало, щоб зламати опір, і він удався до дій, що їх навіть за законами війни кваліфікують як злочин, страхітливий злочин: штучним голодом виморено кілька мільйонів селян.

Масштаб людських утрат — як од великих воєн. Нечувана в історії людства трагедія.

Так, це була великомасштабна соціальна війна більшовицького тоталітаризму проти українського селянства. Але в такому висновку міститься лише половина правди, думаю, навіть менш як половина. Ми не зрозуміємо причин, характеру і самої можливості трагедії такого масштабу, якщо не побачимо національного змісту подій. Тим паче, що він лежить на поверхні.

Голод в Україні 1932-1933 років, організований московським керівництвом ВКП(б), був національно війною російської імперії проти українського народу. Як і в соціальному аспекті подій, тут перепліталися чинники ідеалу (ідеалу комунізму) з безпосередніми егоїстичними розрахунками прихильників імперії, проте логіка розвитку явища однозначна: комуністична утопія, марксистсько-ленінська схоластика у трактуванні національного питання дедалі більше і прямолінійніше поступалася місцем одвертому російському шовінізму. А втім, ідеал, замішаний на космополітичному баченні історії, уже сам робив величезну ідеологічну послугу імперським великодержавникам.

Можна припустити, що Ленін, посилаючи російське військо проти української Центральної Ради, тобто проти фактичного і цілком легітимного представництва Української держави, керувався увявленнями про ідеал, а не імперське завоювання території. Проте об'єктивно і з юридичного погляду наступ Червоної Армії на Україну був саме завоюванням, окупацією української території.

Завдяки ідеалові російським більшовикам удалося привернути на свій бік частину української соціал-демократичної еліти, хоча принциповий конфлікт між ними та українським націонал-комунізмом почався відразу. Боротьба тривала цілі десятиріччя. Звичайно, не через те, що націонал-комунізм мав таку велику силу. Україна, ставши жертвою російської окупації, трималася досить довго, утверджуючись як національний організм завдяки силі української національної революції 1918-1920 років, завдяки потужності українського національно-визвольного руху на початку XX століття. Стихію цього руху окупант не міг здолати відразу, він мусив з ним рахуватися. До речі, стихія руху мала і соціальний зміст. Вона створила грунт для українського відродження 20-х років. Не випадково запровадження НЕПу і проголошення політики українізації збіглися в часі. Як не випадково й те, що з відмовою влади від НЕПу припинилася й українізація.

Війна більшовиків проти українства велася під прапором «боротьби з націоналізмом». Більшовицька логіка цієї боротьби відома: є інтернаціоналістський ідеал (комунізм), є носій цього ідеалу (компартія) і є його вороги — націоналісти та відступники від генеральної лінії партії, у власних рядах — націонал-ухильники. Звинувачення в націоналізмі та націонал-ухильництві стає в руках великодержавників ефективною ідеологічною зброєю проти будь-якої спроби українців політично виокремитися й забезпечити собі автономність. Щоправда, на початку під тиском визвольних рухів неросійських народів та під впливом ідейної частини старої гвардії більшовизму, у ВКП(б) перемогла позиція, згідно з якою основну небезпеку для будівництва соціалізму становить великодержавний ухил — російський шовінізм. Це, звичайно, не перешкоджало імперії непримиренно воювати з українським націонал-комунізмом (УКП, боротьбисти, М. Хвильовий, О. Шумський, М. Волобуєв), доки той не був остаточно розгромлений.

Якщо глянути на 20-ті роки як на ланку історичного процесу, то постає виразна й однозначна картина: виступ червоної Росії проти Української Народної Республіки, провокування й розпалювання окупантами громадянської війни в Україні, поразка УНР, формування окупаційної адміністрації, яка, хоч і змушена була пристосовуватися до обставин і лавірувати, ні на мить не припиняла боротьби з українством. Політичні, моральні та фізичні репресії російських більшовиків проти України як національного організму охоплювали всі прошарки нації — політичну громадськість, інтелігенцію, селянство. Звернімо увагу, що й[illegible] не тільки про політичний дик[illegible] імперського центру. Москва постійно вливала в українське суспільство свої власні політичні кадри, причому тисячами. Вони, власне, й формували окупаційну адміністрацію в Україні. Робітничі загони, що їх посилали з Росії в Україну для хлібозаготівель, з національно-політичного погляду були не що інше, як військові загони Росії, котра виряджала свої експедиції в завойовану країну, яку й надалі треба було тримати на становищі колонії, етнографічного регіону імперії.

В Україні на кінець 20-х років найбільшу небезпеку для імперії становило селянство, яке було соціальною базою українського національного відродження в новозавойованій Україні. Москва це розуміла. Сталін прямо писав: « ... селянство являє собою основну армію національного руху (...) Без селянства не може бути сильного національного руху. Це і є те, що мається на увазі, коли ми кажемо, що національне питання — це по суті селянське питання».

Для режиму в Україні «куркуль» був водночас і «націоналістом».

Мотивом до суцільної й прискореної колективізації було передусім намагання імперії якнайскоріше ліквідувати соціальне джерело українського опору. Ініціативи виходили з Москви. Цікаво, що українські комуністи намагалися реалістичніше поставитися до московських планів хлібозаготівель в Україні. А Микола Хвильовий і Микола Скрипник, дві провідні постаті українського націонал-комунізму і українського національного відродження 20-х років, ціною власних життів вчинили мужній акт морального спротиву — заподіяли собі смерть.

Яскравий знак антиукраїнської війни: у 33-му році на кордоні Росії з Україною стояли війська НКВС, щоб перешкодити українським селянам рятуватися від голоду, переходячи до Росії.

Імперія, виморивши голодом мільйони українських селян і в такий спосіб знищивши соціальні підвалини українського відродження 20-х років, відкинула у своїй великодержавній політиці схоластику про боротьбу на два фронти, з двома ухилами, про російський шовінізм як головну небезпеку для соціалізму. У доповіді на 17-му з'їзді ВКП(б), в січні 1934 року, коли мільйони жертв голодомору лягли в могилу, Сталін заявив, що «ухил до українського націоналізму розрісся до державної небезпеки, став головною небезпекою».

Далі, після голодомору, нові сталінські репресії в політичному плані завершили становлення компартійного тоталітаризму, а в національному — знищили все живе, що могло свідчити про національно-політичну окремішність українського народу, причому у всіх сферах життя — політичній, господарській, культурній. Для імперії потреба в маскуванні своєї великодержавної гнобительської політики розмовами про два національні «ухили» відпала, і в її ідеологічному арсеналі з'явилася нова формула — «український буржуазний націоналізм», формула, дуже скоро перетворена на справжній антиукраїнський міф.

Хто ще й сьогодні не звільнився від його ідеологічної облуди, хай згадає, що виріс той міф на грунті страхітливого величезного злочину в історії людства — голодомору 1932-1933 років. Пам'ять про невинно убієнних хай завжди очищає й облагороджує наші душі, нашу думку, нашу свідомість.

Юрій БАДЗЬО.

Київ.

Освіта

Елітарна кафедра — не для «еліти»?

За рівнем розвитку інформатики УРСР на початку 90-х років посідала 61-е місце. 60-е — Буркіна-Фасо. Не думаю, що в цій сфері незалежна Україна нині істотно поліпшила своє становище. А ось що стосується інформації, то останнім часом з'явилися деякі шанси вийти й нам на міжнародну арену. Один з них — створення в Українському інституті міжнародних відносин при Київському університеті кафедри міжнародної інформації. Вже оголошено про набір студентів — 30-ти абітурієнтам пощастить стати першокурсниками. Затверджено навчальні плани, програми, склад кафедри. Її завідувачем (на умовах штатного сумісництва) став заступник міністра освіти України, професор Валерій ГОНДЮЛ, який люб'язно погодився розповісти про завдання і призначення першої в історії України кафедри міжнародної інформації.

— Одразу застережу — не потрібно ототожнювати спеціальність міжнародна інформація з міжнародною журналістикою. Функції і призначення нашої кафедри багато ширші.

Одна з причин затяжної глобальної кризи нашого суспільства — необгрунтовані рішення, які приймалися й приймаються у вищих ешелонах влади. Крім того, сьогодні, як і вчора, ми виходимо на контакт із світовим співтовариством, використовуючи інструментарій «часів палеоліту». Нерідко наші експерти працюють, як важка артилерія: кілька місяців збирають інформацію, кілька — обробляють, стільки ж —радяться, яке прийняти рішення. А за цей час змінюється або уряд, або соціально-політична структура, або ситуація у світі... Завдання нашої кафедри — готувати фахівців, які на основі знань міжнародних політичних, економічних, правових, культурних відносин з допомогою сучасних технічних, програмно-інформаційних засобів будуть оперативно отримувати інформацію, аналізувати її і приймати рішення. Підготовка таких фахівців базуватиметься не тільки на образній системі, чим суттєво відрізнятиметься від міжнародної журналістики. Ми активно використовуватимемо елементи сучасної математики й інформатики.

— **Але щоб готувати не фахівців-теоретиків, яких у нас доволі, а спеціалістів-практиків, потрібна солідна сучасна технічна база. Який рівень технічного забезпечення ви можете запропонувати своїм студентам?**

— Інститут має доволі непогану лабораторію інформатики та обчислювальної техніки. Тепер ми працюємо над її модернізацією, шукаємо шляхи інтеграції в міжнародну мережу, налагоджуємо електронну пошту, супутниковий зв'язок. Щоб бути сучасними і «на рівні», до уряду з простягнутою рукою не підемо — кошти зароблятимемо самі. Вже є замовлення.

— **Чому постала необхідність створювати окрему кафедру? Чи не краще було б для старшокурсників уже існуючих відділень міжнародних відносин, міжнародних економічних відносин, міжнародного права організувати спецкурси з інформатики, математичного моделювання?**

— Фахівці готуватимуться на абсолютно інших засадах. Про це свідчать навіть вступні іспити: усний з математики (профілюючий); твір з української мови та літератури; усний з англійської мови.

40 відсотків навчального часу відводиться дисциплінам загальної міжнародної підготовки: історія України, новітня історія країн Європи, Америки, Азії, Африки, міжнародні економічні відносини тощо. А 60 — спеціальним дисциплінам, пов'язаним з системними дослідженнями, аналізом, математичним моделюванням, вивченням сучасних технічних засобів і т.ін. Для отримання ступеня бакалавра потрібно навчатися 4 роки, магістра — 6.

— **Валерію Петровичу, ви обіймаєте солідну й відповідальну посаду — заступник міністра освіти України з питань вищих навчальних закладів. І раптом ще одне призначення — завідувач кафедри міжнародної інформації. Вас не лякає те, що опоненти сприймуть це не більш і не менш як данину «закордонній» моді?**

— По перше, ляклива людина не гідна жодних посад. Нове призначення не пов'язане з «висотою» моєї посади. Досі, працюючи заступником міністра, я як професор вів у КПІ курс «Автоматизовані системи проектування». Тобто математика й інформатика мені близькі. Разом з ректором інституту міжнародних відносин Віктором Пащуком та іншими однодумцями ми «воювали» за теперішнє приміщення інституту. Крім того, будь-який «чиновник», незалежно від щабля ієрархічної драбини, повинен знати реальне життя не з інструкцій і доповідних...

— **Міжнародні відносини, міжнародне право завжди були доступні лише вибраним із вибраних. Багато наших читачів вважають, що при вступі, як правило, був конкурс посад батьків, а не знань дітей. Міжнародній інформації теж відводять місце серед «елітарних»?**

— Так. Але в іншому розумінні цього слова. Елітарним щодо рівня підготовки фахівців, кваліфікації викладачів, місця роботи випускників. Щоб я зараз не змальовував ідеальних картин, пропоную продовжити нашу розмову у вересні, провівши соціально-економічний аналіз складу першого курсу.

— **З задоволенням. А вам нехай щастить!**

Розмову вела Катерина КІНДРАСЬ.

Медицина

Не тільки майстерність хірурга...

Микола Миколайович Зайцев, слюсар однієї з організацій у системі Південної залізниці, травневого вечора повертався після роботи додому. На платформі Південного вокзалу чекав на електричку (мешкає Микола Миколайович за містом — у Покотилівці Харківського району), і в натовпі хтось штовхнув його вниз. А в цей час проходив локомотив. Внаслідок одна нога була відірвана у верхній третині стегна.

Через 40 хвилин «швидка» доставила 42-річного постраждалого до Харківського НДІ загальної та невідкладної хірургії. Незважаючи на властиві для сьогодні перебої у забезпеченні інституту донорською кров'ю, того вечора кров потрібної групи все-таки була у достатній кількості. І черговий лікар- хірург відділення судинної хірургії В.Гдан вирішив виконати операцію з реімплантації відчленованої кінцівки. Операція тривала близько трьох годин. Разом з Володимиром Миколайовичем у ній брали участь лікар-анестезіолог В. Карнаух, лікар-травматолог міської клінічної лікарні швидкої медичної допомоги імені професора О. Мещанінова Є.Чупир та клінічний ординатор — громадянин однієї з африканських країн. Спеціалісти-медики з'єднали розірвані судини, м'язові тканини, сумістили уламки кістки. І це тоді, коли нога внаслідок травми стала коротшою на 20 сантиметрів.

Але найважче було попереду: складні перев'язки, численні пересадки шкіри. Велика заслуга належить співробітникам відділення шоку і політравми, яким керує професор М.Голобородько, де хворий перебував у перші три тижні після операції. Потім його перевели до лікарні швидкої медичної допомоги, згодом — до Українського інституту протезування. Завідувач відділенням цього інституту О.Линик, який працює у сфері реабілітації кісткових ускладнень, з великою увагою і зацікавленістю поставився до даного випадку. Величезна праця його і колег дала позитивний результат: хворий уже почав ходити на милицях. На три тижні його відпустили додому, але попереду чекають нові операції: потрібно ліквідувати різницю у довжині кінцівок.

— Такі операції не дуже вже й часті, — каже директор НДІ загальної та невідкладної хірургії, заслужений діяч наук України, професор В.Зайцев. — У нашому інституті років 15 тому провели подібне оперативне втручання, коли працівниці ватної фабрики на виробництві відірвало руку. Тоді це була перша така операція в Україні. І ось тепер — другий випадок реімплантації кінцівок, оскільки за цей період мені не доводилося читати публікацій про такі операції в інших клініках нашої республіки. Ці операції по-своєму унікальні, хоча технологічно для хорошого спеціаліста-хірурга великої складності не мають: якщо він може виконати операцію на судинах, то вдається поновити живлення кінцівок. Це є основною умовою забезпечення життєздатності реімплантованої кінцівки разом з лікуванням травматичного шоку. Але повинен сказати, що операція з реімплантації кисті руки технологічно багато складніша, хоча «неприємності» з ногою емоційно сприймаються сильніше.

У відділенні судинної хірургії Інституту загальної та невідкладної хірургії, очолюваному професором М.Володосем, виконують і складніші в технологічному плані операції, в тому числі — на судинах дрібнішого діаметра. Так, хірурги відділення раніше провели реімплантацію пальців кисті. Але, на жаль, сьогодні в інституті катастрофічно не вистачає шовного матеріалу, донорської крові, іншого найнеобхіднішого, тому лікарям часто доводиться йти простішим шляхом — ампутувати травмовану кінцівку. Так що нашому хворому величезною мірою пощастило: збіг сприятливих чинників цього разу був на його користь...

Олег СТОЛБЕЦОВ.

Харків.

Полтавська область. Гончарні вироби опішнянських майстрів з давніх давен славилися в усьому світі. Тому і стало вже доброю традицією щорічно, в червневу неділю, проводити в селі Опішня Зіньківського району свято гончарів.

Цього року сюди завітали гості з сусідніх районів області, з різних регіонів України та зарубіжжя.

Майстри гончарної справи демонстрували відвідувачам свою філігранну майстерність. Тут були представлені народні вишивки та багато інших виробів народних умільців.

Опішнянський гончар Андрій Хронь демонструє свою майстерність професору із Америки Арманду Занеккіа та його синові Джованні.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 846.430.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311121.

1, 4, 5, 6 і 8 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».